

EERBIEDIG LEVEN

Eerder deze maand, op zaterdag 7 november om precies te zijn, het feest van de heilige Willibrord, mocht ik in de Sint Jan zes mannen tot diaken wijden. Ondanks alle coronabeperkingen was het een mooie en waardige viering. De zon scheen die dag uitbundig en maakte de kathedraal licht en feestelijk. Tijdens een katholieke wijdingsplechtigheid doen de kandidaten een aantal beloften. Vanzelfsprekend komt dan het onderhouden van een gebedspraktijk aan de orde. Zonder een ontwikkeld gebedsleven kan een kerkelijk ambtsdrager zijn eigen ziel immers gemakkelijk verwaarlozen en een bureaucraat of technocraat worden.

Gehoorzaamheid

De wijdelingen beloven ook eerbied en gehoorzaamheid. Gehoorzaamheid is geen gemakkelijke deugd. Zeker niet in het licht van de gebeurtenissen tussen 1940 en 1945. Maar christelijke gehoorzaamheid wil natuurlijk wegblijven van bevel is bevel. In mijn preek heb ik de nadruk gelegd op beschikbaarheid en loyaliteit. Een diaken of een priester is, als het goed is, beschikbaar voor een taak binnen het bisdom waartoe de bisschop hem roept. En ik verwacht ook loyaliteit. Bij de belofte van gehoorzaamheid wordt zelfstandig nadenken niet uitgeschakeld maar mag wel worden verwacht dat de wijdeling loyaal is. Ik heb dit thema in mijn preek wat ludiek samengevat met de zin: “praten met de bisschop is altijd beter dan spreken over de bisschop”. In mijn verkondiging heb ik ook aandacht besteed aan de belofte van eerbied. Een mooie deugd maar in onze huidige wereld op talloze plaatsen helaas flink aangevochten. Helemaal geen eerbiedige omgang met elkaar maar hardheid en onverzoenlijkheid.

Ontwrichting

Het lijkt erop dat de lontjes korter worden en de spanningen groter. Al jaren zijn wij getuigen van een giftige en ontwrichtende polarisatie binnen de Verenigde Staten. Alle spanningen rond de uitslag van de recente presidentsverkiezingen tonen deze verontrustende situatie. Saamhorigheid en onderlinge verbondenheid staan onder druk. De nieuwe president Biden spreekt gelukkig verzoenende en helende woorden. Maar het is maar de vraag of zijn uitnodiging om samen te werken ook gehoor vindt bij de Republikeinen. Helaas zijn de verhoudingen vaak al zo verziekt dat mensen niet meer bereid zijn om te argumenteren. Alleen hard en onbarmhartig schelden blijft dan over.

Eerbied

Ook in ons eigen goede vaderland is eerbied helaas te vaak ver te zoeken. Wij kunnen een eerbiedige en fatsoenlijke levensstijl dus ontzettend goed gebruiken. Mensen zijn immers allemaal beeld dragers van God. Zij hebben een waardigheid die in God is gefundeerd. En nog altijd geldt het adagium: “wie het schepsel schendt, schendt de Schepper”. In de katholieke wijdingsliturgie wordt eerbied beloofd aan de bisschop en zijn opvolgers. En dat vindt deze bisschop, ik schrijf het met een glimlach, natuurlijk prima. Maar ik heb de zes wijdelingen gevraagd om vooral met de parochianen, met en voor wie zij gaan werken, eerbiedig en hoffelijk te benaderen. Het kan het missionaire werk van de diakens alleen maar ten goede komen. In bredere zin moeten volgelingen van Jezus vulgaire en ophitsende taal vermijden. Wij moeten geen bruggen opblazen maar bruggen bouwen. Wij zijn geroepen om de vrede van Christus concreet gestalte te geven. In onze eigen leefomgeving, binnen onze parochie of kerkelijke gemeente; in school, kantoor of bedrijf. In ons land mag je alles zeggen. Maar je hoeft niet alles te zeggen. Juist als je weet dat je met jouw opmerkingen een ander mens kwetst is het goed om te zwijgen. En ook dat heeft te maken met eerbiedig leven met elkaar. Voor zover ik kan zien, is een cultuur daar nooit slechter van geworden.

Mgr. dr. Gerard de Korte